

במדבר

גליון מס' 409

כ"ז אייר תשפ"ב

כל כך הרבה ניסיון ועדיין אין שלום בית. האם זה הסוף?

הרב אפרים שרבני שליט"א

העליון טעון גניזה • נא לא לקרוא בשעות התפילה

בסוף התברר להם מדוע הוא סירב. בכל אותה תקופה שאשתו סבלה בבית חולים הוא ישן עם מזרון על הרצפה בכדי לכאוב את כאבה, ולא רצה שייראו זאת בני המשפחה.

על בעל כזה אפשר להעיד שהוא אהב את אשתו בלי לקחת אותה לטיפול בפראג. מספיק לראות כמה הוא כאב את הכאב שלה, הוא לא היה מסוגל לחשוב שהיא אי שם סובלת, והוא שוכב לו בנוח עם שמיכה חמה.

באחד הימים נכנס אצלו יהודי שנולד לו בן והתלבטו הוא ואשתו בין כמה שמות לילד והחליטו שהרב יכריע. ניגש הבעל אל הרב עם רשימה של חמישה שמות ואמר שהשם שהרב ייבחר מוסכם עליו ועל אשתו.

הרב הציץ ברשימה, ומתוך חמשת השמות הצביע על שם אחד. אמר לו הרב "אשתך רוצה את השם הזה, אז תקראו לתינוק בשם שמשמח אותה". האיש היה מופתע מאוד, שהרי הוא לא סיפר לרב איזה שם בחרה אשתו.

כשיצא משם הוא אמר "למדתי על הרב שני דברים, אחד שהרב יודע דברים, שהרי לא ספרתי לו מה אשתי בחרה והוא ידע. והדבר השני, שהוא החשוב יותר שלמדתי מה זה להיות בעל, שאם השם הזה עושה לאשתי טוב, זה השם שאני אבחר בשביל לעשות אותה שמחה".

זה מה שחסר בהרבה בתים.

המשפטים האלו ששומעים כל שני וחמישי "אכפת לו רק מעצמו". האשה נסעה לאיזה טיול, והוא לא מתעניין אם היא נהנתה, כל החברות בחדר מדברים עם הבעלים, והוא רק מתקשר לשאול איפה הגופיות שלו. זה יכול להוציא אותה מדעתה, ואחר כך הוא שואל איך יכול להיות שהיא נסעה לטיול וגם חזרה עם העצבים שלה!?

לפעמים היא עוברת תקופה קשה והבעל בכלל לא שם איתה. הוא אומר לה "די להיות עצובה, את מעכירה את האווירה בבית", במקום לנסות להבין מה יש לה על הלב. ואח"כ הוא שואל למה אשתו קשה. היא קשה כי היא לבד, כי אין לה בעל.

יפה כל כך לקרוא על הרב ר' יעקב קמנצקי זצ"ל, שהיה מתקשר באמצע הלימוד לשאול את אשתו אם היא שתתה את הכדורים שלה. בעל שיחליט להשתנות בזה, החיים שלו ישתנו.

"יש לך חוסר מצב רוח? למה?!" "לא יודעת, פשוט אין מצב רוח". "אני כמה דקות מגיע אולי נצא קצת". מגיע לבית מנתק

המשך שיחת הרב בעמ' 3 <<

צברית מילה מברכים את אבי הבן "כשם שהכנסתו לברית כך תזכה ותכניסהו לתורה לחופה ולמעשים טובים".

ולכאורה יש דבר שאינו מובן בברכה זו. מברכים את הילד שיזכה לתורה, זה מובן, אין ברכה יותר גדולה מלזכות לתורה, מברכים אותו לחופה גם זה ברור.

אך מה שאינו מובן, מדוע על המעשים הטובים מברכים את הילד רק לאחר החופה, וכי לא צריך לעשות מעשים טובים גם לפני החופה?

הרבה תשובות נכתבו בזה. אחת מן התשובות היפות, שהמבחן האמיתי לדעת אם אדם הוא בעל מעשים טובים, זאת ניתן לגלות רק אחרי החתונה. לפני החתונה אולי הוא היה נהדר, באמת אדיב ונחמד, אך עדיין זוהי לא אינדיקציה. האינדיקציה האמיתית היא רק אחרי החתונה, כשיש עוד דעה בבית, שלא תמיד מסכימה להכל. עד עכשיו אמא אמרה על הכל 'אמן', ועכשיו יש מישהי שלא הכל אוהבת, שלא הכל מצחיק אותה, ולא הכל מקבלת. שם המבחן האמיתי.

אני רוצה לומר לכם דבר אחד יהודים יקרים. אין ספק שיש הרבה מה ללמוד בחיי הנישואין, להיות לארג', להחמיא, לדעת להתפייס, הכל נכון והכל צריך, וגם חייב לדבר על זה.

אבל מניסיוני הקטן יש משהו אחד שאם הבעל ישיג אותו יהיה לו הכל, ואם לא יהיה לו אותו, לא יהיה לו כלום. **לתת לה להבין שהיא חשובה לך**. חשובה יותר מכולם- מהחברים, מהכסף, מהמשפחה ומהעבודה.

אין מישהו בעולם שיתנו לו יחס ולא יחזיר יחס.

כסף לא מוליד אהבה. סיפר לי מישהו שנסע עם אשתו לחו"ל, עשרות אלפים הוציא על הטיול הזה, הם הספיקו לריב שם, והיא גם אמרה לו שהיא שונאת אותו שנאת מוות. איך יכול להיות? היא לא רואה שהוא הוציא חמישים אלף בשבילה?

התשובה פשוטה. כסף לא מוליד אהבה, וברגע שיש משקעים, הם מיד יצופו. אך כשיש יחס, יחס אוהב, לא משנה איפה יהיה הטיול, גם בצימר פשוט כאן ליד בית שמש, זה ייהפך לאמריקה.

מסופר על ר' יעקב אדלשטיין זצ"ל רבה של רמת השרון, שכשאשתו שכבה בבית חולים בחוליה האחרון, הוא נותר לבדו בביתו. ביקשו בני המשפחה לשלוח את הנכדים כדי שיישנו איתו וידאגו לכל צרכיו, אך הוא לא הסכים, ועל אף ההצרות הרבות הוא החליט להישאר לבדו.

7 בס"ד

הרב אפרים שרבני שליט"א

לישוב אדם

ביום חמישי
ג' סיון (2/6 למניינם)
בשעה 20:30

בבית הכנסת
"רם ונשיא"
רחוב יסמין

לחזמת שיעורים ברחבי הארץ אור קלימי: 054-6284225

1

זמני השבת ירושלים

הדלקת נרות	19:22
לנוהגים 40 דק'	19:02
ציאת השבת	20:14
ציאת השבת (ר"ת)	21:09

הגדול מגדיל והקטן מקטין!

בני זוג המדברים ביניהם, בכל נושא שהוא, בענייני העולם או על הילדים, שיחה על רוחניות או גשמיות, מחליפים דעות, משתפים בחוויות, מעלים לבטים, עליהם לבדוק היטב את אוירת השיחה ביניהם, עליהם לבדוק כיצד מתנהלת שיחה משותפת ובאיזו גישה האם באווירה חמימה, נעימה, ובגישה לרומם את השני, או שמא באווירה של התנשאות, ביקורתיות, דיבור ציני, תחרות סמויה, רצון להוריד ולהקטין את בן הזוג.

היועץ השתומם עד כמה אפשר לדבוק בדרך הפוכה לגמרי

ישנם הרבה אנשים, שמחמת מידת הגאווה וההתנצחות שמכוננות בהם, הם לא יכולים לשמוע שהשני אמר משהו חכם, משהו טוב, ולעולם לא יוציאו מהפה: "אשתי, יפה מה שאת אומרת... לא חשבת על זה", לא מצליחים לפרגן ולומר מילה טובה. ומאותה התכונה הם תמיד מחפשים לסתור את דבריו של השני. טבע כזה, שלא משנה מה תאמר, הם יחפשו להגיד הפוך, הם תמיד יחפשו להוציא את השני טועה, ובזה – במודע או שלא במודע – מתנשאים מעליו.

פעם הגיע אדם לאחד היועצים הגדולים בתחום שלום הבית. הוא סיפר בייאוש שאשתו מזלזלת בו. ובין דבריו לא היה קשה להבחין בבעיה: כבר שנים אני מסביר לה את הטעויות שלה, אני מראה לה את חסרונותיה, וגם התאמצתי רבות להעלות את הערך שלי בעיניה, ואף מניתי באוזניה פעמים אין ספור את הצלחותי, ומעלותי, מה עוד אני יכול לעשות שהיא תפסיק לזלזל בי, ותתחיל לקבל ממני?! החכם עמד והשתומם, עד כמה אדם יכול לדבוק בדרכו, אך הוא בדיוק בדרך ההפך.

והשיב החכם בעדינות: "אולי תנסה ההפך", "מה זאת אומרת?!". "אתה היית כל כך עסוק בלשכנע אותה בטעויות ובחסרונות שלה, ומאידך לשכנע אותה כמה אתה טוב ומוצלח, הגדלת את עצמך, והקטנת אותה! היא מוכרחת להגן על כבודה, ולהוכיח לך שהיא כן טובה ואם כבר אתה הוא זה שאינו טוב! האדם לא אוהב שמקטינים אותו, וכשמרגיש שמישהו מנסה לעשות זאת, הוא נכנס למלחמה ותחרות, אתה בנית לעצמך זירה של מלחמה... תנסה גישה אחרת... תשנה מסלול... תתחיל לחפש היכן היא טובה, תדקדק ותחפש אחר מעלותיה והצלחותיה, כשהיא תראה כך אתה תבחין בשינוי!".

אז מה היה לנו? א. תחילת דרכינו ומטרתנו היא בניית החברות האמתית בין הבעל ואשתו בבחינת 'והיא חברתך ואשת בריתך'. ב. לאחר מכן ראינו שאחד הכלים החזקים ביותר למטרה זו, הוא הדיבור והשיחות המשותפות. ג. ראינו ששיחה היא אומנות וצריך ללמוד איך מקיימים דו שיח בצורה ששני הצדדים מקבלים את הצורך הנפשי והרגשי שהם צריכים. ד. למדנו כבר שני כללים לעשות זאת. 1. הקשבה – וראינו שיש כמה סוגי 'הקשבות' ופעמים רבות הצורך הוא בהקשבה לשם הקשבה. 2. ההתעניינות – שהיא משדרת לבן הזוג אכפתיות אמיתית מדבריו וכמו שהארכנו. והיום נמשיך, ונרכוש כלי נוסף חשוב מאד, וכשנקנה אותו הוא יתן הרבה מאד כוח בבית. ונקדים...

חז"ל אומרים: **"בשעה שמביאים אדם לדין שואלים אותו: המלכת את קונך? המלכת את חברך?"** (הוריד בסי' ראשית חכמה וכן באגרת הנרי"א) – **שאלה ראשונה:** האם המלכנו את הקב"ה? 'היית עבד נאמן וידעת את אפסותך לעומת גדלות הבורא?!'. והוא עונה: "כן" (הלוואי וזכרה כולנו לענות כך) **שאלה שנייה:** "עשית את חברך כמלך?!". והוא חוזר ושואל: "לא מבין את הכוונה...", "נסביר לך...". עונים לו: "הכוונה, האם דאגת להגביה, לייקר, להרים את חברך?!". **"איך זה בא לידי ביטוי?"** חוזר ושואל. וכאן נכנס הכלי והכלל השלישי לתמונה. **נקרא לו לצורך העניין: "הגדלת השני".**

הקב"ה רוצה שנמליך את חברנו, שנגביה אותו ואפילו מעלינו. זו לא עבודה פשוטה כלל, אך אנחנו חייבים להתרגל בה. כיצד עושים זאת בפועל? כיצד ממליכים את חברנו עלינו, או יותר נכון לענייננו את בן או בת הזוג, ש'היא חברתך ואשת בריתך', כיצד מקיימים בו מאמר זה ומה זה קשור לנושא שאנו עסוקים בו כעת? מיד נסביר...

בחן את עצמך!

הגה"צ הרב **מרדכי שולזינגר** זצ"ל (בעל 'משמר הלוי') כותב יסוד נפלא. כתוב בגמרא (ברכות מד:): **"כל קטן מקטין"** – על זה דרש הרב בזו הלשון: **"כל הקטן - מקטין את חברו, וכל הגדול מכבד ומרומם ומגדיל את חברו, כמו שאמרו 'המלכת את חברך בנחת רוח', וכך רואים למעשה שהנכנס אצל הגדולים האמתיים, הענווים והשלמים, הרי הם מרוממים אותו, ואילו הקטנים מנסים להקטין אותו, התבונן היטב וראה כמה נכון הוא!"** – אתה מחפש להגדיל ולרומם את השני? אומר הרב שאתה אדם גדול! אתה מחפש להקטין? תעשה את החשבון לבד. ישנם אנשים גדולים, שתמיד לאחר שיחה איתם אתה תרגיש שאתה טוב, שאתה שווה, שאתה מוערך, מיוחד, את מרגיש שבאמת רוצים בקרבתך, שאתה חכם, והדעה שלך חשובה, שאתה מסוגל ומאמינים בך. זו אומנות שאוחזים בה אנשים גדולים. אך אצל אנשים קטנים הדבר הפוך. פעמים רבות לאחר שיחה איתם, אתה תרגיש שמתנשאים עליך, שעושים אתך תחרות מי יותר טוב, שמקטינים אותך, ומחפש למתוח ביקורת על כל מילה ודעה שאתה אומר. זה קיצוני לצד הטוב וזה קיצוני לצד ההפוך. ואנו נמדוד את עצמנו, בעניין זה שככל שאנו קרובים לצד הטוב, אנחנו אנשים יותר גדולים וככל שהפוך...

חבר טוב - הוא אחד שאני רוצה להיות בקרבתו יותר טוב! אך חבר אמתי - הוא אותו חבר שאני בקרבתו אני כבר יותר טוב!

ולכן עלינו לדעת זוג יקר! תקשורת טובה, שיחה נעימה, דיבור משותף על כל דבר שיהיה – דורש מאתנו הרבה ענוה, הרבה חכמה והרבה כבוד לזה שאנחנו מדברים עמו, וכבר הזכרנו ששיחה לא בונים עם שכל בלבד, חייב להפעיל את הרגש ואת 'חכמת הלב', לעשות הכל כדי להגדיל את בן זוגנו וחלילה לא להפך. תלמדו לפרגן על דבר טוב שבן הזוג אמר או עשה, היא מספרת לך שהיום היא התגברה על... או שמישהו פגע בה והיא שתקה, תדע לומר 'אשתי אין כמוך... אשריך', שהיא מספרת לך על טעות שהיא עשתה תאמר: 'לא נורא, זה קורה, אנחנו בני אדם... תבחין שיש זמנים שלא מתאימים לשפוט ולבקר את השני: "את רואה! חבל שאת לא מקשיבה לבעלך!" אדם יכול להיות חכם מאד, אבל לא נעים לדבר אתו, היא מרגישה שתמיד כשהיא מדברת אתו היא יוצאת קטנה, הוא תמיד נותן הרגשה ש'את לא מבינה כלום...', 'את מדברת שטויות...', 'אני תמיד צודק...', 'אתה לא מבין בזה...'. ואיני מדבר על מילים פוגעות ומזלזלות, שלצערי גם מהם לא כל כך חסר בין זוגות רבים (ואני לא מדבר על שעת ויכוח). לא על כל דבר שאתה חושב לא כמותה חייב לומר, אין חיוב ומצוה לא מהתורה ולא מדברגן לסתור דבריו של השני, לא יקרה כלום אם היא אמרה משהו ואתה תתן לה 'להשאר צודקת' להרגיש טוב עם עצמה, למה זה צריך להפריע לך? זה לא עולה לך כסף, וגם היא לא הולכת עכשיו להתיר עגונות עם הדבר הזה. **בע"ה נמשיך בשבוע הבא ובכלל החשוב והיסודי הזה. שבת שלום שמעון שורתי!**

מגלים אוצרות

מגדל המרד בבבל

הקודש בה נברא העולם, עת אמר האלקים יְהי אֹר, ושאר אמירות בהן נברא העולם.

המילים "נִרְדָּה וְנִבְלָה שֵׁם שְׁפָתֶיךָ" מלשון נְבִילָה ובלבול, כפרח שהיה טרי ופורח, ועתה נבל. הוא קיים, אך מכווץ ומקומט. כך גם הבלבול שנוצר בשפה עד שלא הבינו איש שפת רעהו, נעשה כתוצאה מכיווץ וקימוט המילים וההברות. וזוהי הסיבה להופעת השפה העברית בשרשן של מילים רבות בשפות רבות, כגון Fruit שבאנגלית מלשון "פירות", ה"סמוראים" שביפנית מלשון "שומרים". כמבואר בפרוטרוט בספר "הצופן" מאת המחבר.

"וַיְהִי כֹל הָאָרֶץ שָׁפָה אֶחָת" – העדות המקראית שכל בני האדם היו בעלי שפה זהה, נמצאת בתרבויות שונות ברחבי העולם. מסורות רבות מספרות שבעבר היו כל בני האדם דוברי שפה אחת, אשר בהתערבות אלוהית שובשה לשפות הרבות:

היוונים הקדומים האמינו שאליל בשם Hermes אחראי לשיבוש השפות. גיימס פרייזר, אנתרופולוג בריטי ידוע, מציין כי מסורת אודות שפה בראשיתית אחת שנשתבשה על ידי האל או האלים מוכרת לא רק במזרח התיכון, אלא בכל רחבי העולם. כך מסופר בקניה, אוסטרליה, בקליפורניה ואפילו באלסקה. השומרים הקדומים הזכירו בנייה של מגדל אדיר שלא הסתיימה, ומציינים בין השאר: "כל היקום, כולל כל בני האדם קראו לאל ביחד בשפה אחת".

כאשר עמד עם ישראל לפני הר סיני וקיבל את התורה, לא היו סיפורי המקרא אודות הבריאה, המבול, מגדל בבל ושיבוש השפות – זרים להם. ככל התרבויות האחרות אף הם הכירו את ההיסטוריה האנושית – המדרשים מספרים שבני העם היהודי, עוד בהיותם עבדים במצרים, היו מחזיקים מגילות המספרות על הבריאה. אלא שהתורה הנציחה במדויק, את אשר היה ידוע להם באופן כללי ולחלק מהאומות באופן משובש. שהרי מי כבורא העולם יודע את אשר התרחש באמת בפרטי הפרטים של המציאות האנושית לאורך כל ההיסטוריה.

וַיִּפֶן ה' אֶתְּכֶם עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וַיַּחְדְּלוּ לְבִנְתַּת הָעִיר. על כן קרא שְׁמָה בְּבָל כִּי שָׁם בָּלַל ה' שְׁפָתַי וַיִּפְּצֵם ה' עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ."

בתורה מסופר אודות צאצאיהם של ניצולי המבול: "וַיְהִי כֹל הָאָרֶץ שָׁפָה אֶחָת וּדְבָרִים אֶחָדִים. וַיְהִי בְּנִסְעֵם מִקֶּדֶם, וַיִּמְצְאוּ בְקִעָה בְּאָרֶץ שִׁנְעָר וַיֵּשְׁבוּ שָׁם. וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ הֲבֵה נִלְבְּנָה לְבָנִים, וְנִשְׂרָפָה לְשָׂרָפָה. וַתְּהִי לָהֶם הַלְבְּנָה לְאֶבֶן, וְהַחֲמֵר הָיָה לָהֶם לְחֵמֶר. וַיֹּאמְרוּ הֲבֵה נִבְנֶה לָנוּ עִיר וּמִגְדָּל וְרֹאשׁוֹ בַשָּׁמַיִם וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם, פֶּן נָפוּץ עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ". האם כה טיפשיים היו, עד שסברו להגיע לשמים?

התנא יונתן בן עוזיאל, שחי לפני כאלפיים ומאתיים שנה מסביר כי הם ביקשו להציב בראש המגדל פסל, ובידו חרב מונפת כלפי מעלה. פסל שיסמל את מרד הנברא בבורא.

ומדוע היו צריכים לייצר לבנים מחומר לצורך בניית מגדל המרד ולא השתמשו באבנים?

הבקעה שמצאו לעצמם כראויה למקום יישוב היתה בחולות שליד נהרות הפרת והחידקל, מקום שופע מים הנדרשים לחיים, אך בהיותו איזור מדברי לא נמצאו בו אבנים שיכלו לשמש לבניה. רצונם העז להתיישב דווקא במקום זה, הובילם לפיתוח החדשני והמרשים בימים ההם: לייצר אבנים מעשי ידי אדם באמצעות "נִלְבְּנָה לְבָנִים, וְנִשְׂרָפָה לְשָׂרָפָה". כשראו הללו את ההישג הטכני ביכולת לגבול טיט לצורת לבנה ולהקשיחה בשרפתה באש, גאתה רוחם בתחושה כי מסוגלים הם מעתה להסתדר גם בשאר תחומי החיים ללא הבורא. לפיכך החליטו לבנות עיר חדשה באמצעות הטכנולוגיה שפיתחו בעצמם, ובעיר העתידי העצמאית הזו יציבו מגדל מרד וראשו בשמים, אשר עליו יוצב פסל וחרב בידו. ויבטאו בכך את עליונות האדם ואי הזדקקותו כביכול לבורא...

התורה ממשיכה ומתארת את העניין, בהתערבות אלוקית: "וַיִּרְדָּה ה' לִרְאֹת אֶת הָעִיר וְאֶת הַמִּגְדָּל אֲשֶׁר בָּנוּ בְּנֵי הָאָדָם. וַיֹּאמֶר ה' הֵן עַם אֶחָד וְשָׁפָה אֶחָת לְכָלֶם וְזֶה הַחֲלֹם לַעֲשׂוֹת, וְעַתָּה לֹא יִבְצֵר מֵהֶם כָּל אֲשֶׁר יִזְמוּ לַעֲשׂוֹת. הֲבֵה נִרְדָּה וְנִבְלָה שֵׁם שְׁפָתֶיךָ אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמְעוּ אִישׁ שְׁפַת רֵעֵהוּ."

נִרְדָּה וְנִבְלָה שֵׁם שְׁפָתֶיךָ

ואיזו שפה היתה זאת, ה"שפה אֶחָת", שפתם המקורית של בוני המגדל, ש"נבלה"? במדרש נאמר כי השפה היתה השפה העברית, שפת לשון

אשה שאין לה הערכה בסיסית, לא תוכל להחזיק מעמד זמן רב". אמר לי משהו שהוא רוצה אך קשה לו להתבטאות. אמרתי לו אז תכתוב לה, תכתוב לה כמה היא חשובה לך בחיים, והמשאלה שלך היא לעשות אותה מאושרת, וקשה לך במילים. הנישואין שלך ייולדו מחדש. בהבטחה.

ר' עקיבא, עם כל העוני שלו, תמיד אמר לאשתו "אין לי כסף, אבל אם אני מבקש מהקב"ה כסף, זה רק בשביל דבר אחד, לעשות אותך מאושרת". כמובן שבסוף הוא זכה להכל, לעושר, לשלום בית, לאשת חיל ולתורה.

שימו לפניכם מה שכותב ר' הרא"ש "אדם יכול לעשות בפיו יותר משהעשיר יכול לעשות בכספו" – הפה זה הכלי הכי חזק בעולם.

כמובן ששיחה זו פונה גם לאשה. יש הרבה דברים שכתבתי כאן שתלוי גם בך. ולכל מטבע יש שני צדדים. הלוואי שיתן ה' שלום בית בכל בתי ישראל, אמן. **שבת שלום עם ישראל! אפרים שרבני.**

המשך שיחת הרב « את הטלפון "שכולם יחכו, אני רק איתך". אלו אולי דברים קטנים, אבל הם מוכיחים שהיא מעניינת כאן משהו.

ידוע שאביר הרועים, החכם השלם, חכם בן ציון אבא שאול זצ"ל, נקרא על שם סבא שלו מצד האמא הרב בן ציון חוסני זצ"ל, למרות שאביו ר' אליהו רצה לקרותו קודם על שם אביו שנפטר.

בברית הוא אמר לאשתו "אני קורא את הילד על שם אבא שלך". היא התחילה לבכות והוא המשיך ואמר לה "ידעתי כמה זה ישמח אותך, ואני מאמין באמונה שלמה שמי שמשמח את אשתו, אין יותר מבורך ממנו, ובזכות זה לא יהיה יותר מבורך מהילד הזה". ואכן בזכות השמחה שעשה לאשתו הוא זכה להביא את חכם בן ציון אבא שאול לעולם.

הרב שך זצ"ל היה אומר "אישה שמרגישה שלבעלה אכפת, היא תוכל להתמודד עם כל הקשיים, אף למעלה מכוחות הטבע. אמנם

בליזוי
אורגן

כולם מוזמנים!

שירת הבקשות // מקאמים // פיתוח קול

בבית הכנסת **משכן משה** רח' האנפה 2 גילה

בכל ראשון // בין השעות 17:30-18:30

מקהלת בני אפרים

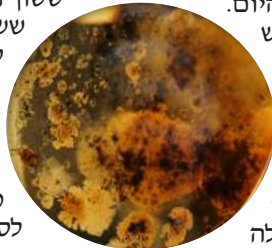
ויצא ארצות

הטנדר של ששון

השקים, כנראה שאחד השכנים התלונן עלינו על עצם פעילותנו הבלתי שגריתית, והחלטנו שנעצור את העבודה בשביל להספיק תפילת מנחה. ששבנו מהתפילה, המתינו לנו פקחים של משרד הבריאות על יד המחסן ופניי ששון חפו. "אברום, לא משנה מה, אל תגידי להם מאיפה השגנו את השקים". כך הנחה אותי ששון המודאג ואני בשלי, ממשיך בפריקת השקים באין מפריע. ששון נילקח הצידה לחקירה סמויה, ובסופה, החליטו הפקחים לקחת את ששון למעצר. נשארתי לבדי עם שלושים שקים עמוסים, בלי קונים והגרוע מכל, עם כאבי גב. נכנסתי למחסן רעב, והייתי חייב לאכול משהו מתוק. פתחתי חפיסת שוקולד תמימה ולאחר שסיימתי אותה, התחילו מעיי לרקד ולקרקר. אחרי חמש דק' הגיעה הבשורה המרה. כל השקים שאספנו, מלאים במוצרים שיש בהם חשש לסלמונלה. סלמוני? עכשיו הכל הסתדר. לא סתם החנויות זרקו הכל לאשפה. אנחנו בסך הכל רק היינו סבלים שלהם בשביל שלא יטרחו. בינתיים, בין אזעקה לאזעקה, חשבתי מהי הסלמונלה, מדוע החברה אמרה לכולם לזרוק את המוצרים לפח. יצאנו לבדוק השבוע על הסלמונלה ולא תאמינו מה גילינו. וכמו בכל שבוע, נתחיל.

סלמונלה הוא סוג של חיידק אמתי בעל צורה מתגית השייד למשפחת החיידקים. בטבע קיימים מאות תת-מינים של חיידקי הסלמונלה. ניתן לאבחן את הימצאות החיידק בדרך של גילוי ביציאות וכן בבדיקות דם שגרתיות. הטיפול המניעתי נגד החיידק הוא חיסון, אך לא בכל המקרים הוא מנצח את החיידק במאת האחוזים. שיעור האירועים השנתי של סלמונלה בישראל הוא עשרה מקרים לכל מאה אלף תושבים. רוב המקרים הנחשפים בישראל מקורם בשהות בחו"ל במדינות שאינן מפותחות. הסבירות למות מסלמונלה הוא סיכוי של 0.01% כך שגם אם אכלתם חבילה שלמה של שוקולד אין מה לדאוג. החיידק מגיע מזרם הדם אל הכבד והכליות וחוזר למעי שלנו. שם, מקבל החיידק 'תרגום' לכאבי בטן קלים, הקאות וקצת מיחושים בראש. לא ידוע על מקרי מוות (רח"ל) בעקבות סלמונלה, אך עם כל זאת עלינו להיזהר עד כמה שאפשר. נברך את כל הקוראים המתענגים בשבת שלום, בריאות אושר ושמחה. ממני, אהובכם, אברהם נון.

ששון הגיע לחניית הבניין שלי, ואני כבר מהדק עצמי לחגורה. "לאן ששון?!" שאלתי, והוא במבט מחויך אומר שאנחנו היום הולכים להיות עשירים. מתחילים. בסופר הראשון שעצרנו לידו, היו שלושים שקים מלאים בכל מיני שוקולדים, וופלים ומיני מתיקה מאחת החברות המובילות. 'ברזלים' ואני נכנסנו לסופר, ולאחר קבלת היתר במפורש מהמנהל העמסנו את השקים. התחנה הבאה אט-אט מתקרבת והאושר בשיאו. כל שק כזה שווה מאות שקלים. ברגע שיהיה לנו הטנדר מלא בשקים שכאלו אנחנו עשירים. עוד חנות ועוד חנות- גן עדן עלי אדמות. תמהתי מאוד בקשר לשקים העמוסים. הכל חדש, לא פג תוקף, לא משומש, אך משום מה, כל חנות שאליה הגענו מסרה לנו את השקים בשמחה. ששון כנראה ידע משהו שאני לא יודע. אך איך אומרים ביושר? אשרי תמימי דרך.

שבת שלום לכל הקוראים היקרים. השבוע (חשבתי ש-) הרווחתי מיליונים. לא, לא מהפיס וגם לא ירושה מהסתבא בקטמון הישנה, אלא עמלתי רבות (לכאורה) על מיליונים, ממה? משוקולד! וכך הכל קרה. קמתי באשמורת לתפילת שחרית, ומיד לאחריה הלכתי למכולת של נעים, יהודי יקר ברמ"ח ושס"ה, חביב ונעים הליכות. ברכת 'בוקר טוב' חמימה ולבבית לכל אחד ואחד היא מנת חלקו, ואני- מאושר.

סיימתי פת שחרית והלכתי לבית, בכדי שאחליט מה אעשה היום. לפתע, הטלפון צלצל. בקו השני, 'ששון ברזלים'. הני"ל, איש חסון, עיניים ירקרקות, ומוצאו מאחד היישובים הנידחים בצפון הארץ. ששון ידו בכל. ברזל באולימפיאדה, פרגולות בסופש"ים, ואינסטלטור בימי א'. גם שיפוצים ותקרות אקוסטיות ניתן להזמין, אך זה בהזמנה מראש. הטנדר שלו עמוס בכל מכל כל. כלים, צינורות, פועלים- הכל. גם שטריימלים וגלבויות יש, אך גם זה יקירי, בהזמנה מראש. לאחר שהנתם מי זה ששון, עכשיו תבינו איך העלילה מסתבת. לאחר שסיימנו את שיחת הטלפון, הוחלט שבעוד מספר דקות הוא יבוא לאסוף אותי, ונלך ביחד לאסוף שקים ענקיים (מלאים בהחזרות) מחנויות מכולת ונתמכר אותם במחיר סמלי לכל דורש.

צפצפו. ששון לחניית הבניין שלי, ואני כבר מהדק עצמי לחגורה. "לאן ששון?!" שאלתי, והוא במבט מחויך אומר שאנחנו היום הולכים להיות עשירים. מתחילים. בסופר הראשון שעצרנו לידו, היו שלושים שקים מלאים בכל מיני שוקולדים, וופלים ומיני מתיקה מאחת החברות המובילות. 'ברזלים' ואני נכנסנו לסופר, ולאחר קבלת היתר במפורש מהמנהל העמסנו את השקים. התחנה הבאה אט-אט מתקרבת והאושר בשיאו. כל שק כזה שווה מאות שקלים. ברגע שיהיה לנו הטנדר מלא בשקים שכאלו אנחנו עשירים. עוד חנות ועוד חנות- גן עדן עלי אדמות. תמהתי מאוד בקשר לשקים העמוסים. הכל חדש, לא פג תוקף, לא משומש, אך משום מה, כל חנות שאליה הגענו מסרה לנו את השקים בשמחה. ששון כנראה ידע משהו שאני לא יודע. אך איך אומרים ביושר? אשרי תמימי דרך.

הגענו למחסן של ששון ברזלים בביתו, ברחוב השקמה 7 ואנחנו בטוב. התחלנו להוריד את השקים לאט ובזהירות והאוויר מתקרר. בעת פריקת

בגדי שבת (סימן רסב)

האם גם מי שלבד או שלא יוצא מהבית צריך ללבוש בגדים לכבוד שבת? מי שקשה לו ללבוש בגדי שבת כגון בחום, האם רשאי להסירם? האם רשאי ללבוש בגדי שבת לאירועים (כגון חתונה וכדו')? ומה לגבי בגדי לבן בשבת?

ומבואר בפוסקים שלא יפשוט בגדי שבת מעליו עד מוצאי שבת אחר הבלילה [מג"א רסב סק"ב בשם האגודה והעתיקותו האחרונים]. ועל פי תורת האר"י ז"ל אין לפשוט את בגדי שבת עד אחר סעודת מלוה מלכה, כי אין הנפש יתירה הולכת לגמרי עד אחר סעודה זו, וגם כדי ללוות את המלך בבגדי פאר. [יסוד ושרש העבודה, בן איש חי יוצא אות כ"ז, כה"ח סק"ח, פסק"ת שם 43]

מי שנמצא לבד בביתו ודין הנשים בעניין זה: עוד הסכימו האחרונים [מ"ב (ה) ע"פ החיי האדם (ה) ז' ילק"י (שם ג) הלכ"ב (שם יח) ועוד רבים] שאפילו שהוא נמצא בביתו לבדו, במקום שאין רואים אותו, צריך ללבוש בגדי שבת, מפני שבגדי שבת הם לכבוד שבת קודש ולא לכבוד הרואים. וכן הנשים בכלל דין זה ולכן אף שאינה הולכת לבית הכנסת ונשארת בבית צריכה ללבוש בגדים נקיים ומיוחדים לכבוד שבת קודש, ומצווה שקודם הדלקת נרות ירחצו וילבשו בגדי שבת. [מ"ב יא]

לבישת בגדי שבת לאירועים: לדעת רבנו האר"י ז"ל, צריך שיהיו בגדים מיוחדים רק לשבת כנ"ל, ומימי נהגו ללבוש בגדי שבת

כשיש שמחה של מצוה כגון שמחת נישואין או ברית מילה או פדיון הבן. נ"י בהלכ"ב שם הלכה יג ובפסק"ת שם 45 בשם תורת חיים (שם) שרות לבשה בגדי שבת עפ"י ציווי נמני שחשבה זאת למצוה. וראה לגבי שמחת רשות בחוט שני שם שכתב שממנע בזה העניין של בגדי שבת

לגבי מי שמרגיש לא בנוח בבגדי שבת (כגון שמציקים לו וכיוצא בזה): יש אומרים שמי שלובש בגד של שבת שקשה עליו ללבושו כגון מחמת החום וכיוצא בזה אם יסיר מעליו אין זה נחשב שעושה מעשה נגד כבוד שבת והטעם הוא כיון שאין בלבישת בגד זה עונג שבת. [כ"י בחוט שני שם ע"מ מג הובא בכ"י בו שבת ע"מ קפח בהסבר דברי החזון איש זצ"ל]

בגדי לבן: ע"פ האר"י ז"ל יש ללבוש בגדים לבנים, אולם דעת רבותינו הפוסקים שבמקום שאין גדולי ישראל לובשים לבן אסור ללבוש והוי כיוהרא [הל"ע א, סא, וראה ילק"י שם תת"י הלכ"ב שם י"ד בשם הפוסקים] ובבית בצניעה מותר [בה"ל שם בשם פמ"ג] **להערות והארות – 0556700235 שמעון שורת.**

אילו בגדים צריך לייחד לשבת: במסכת שבת (ק"ג) דרשו מהפסוק "וּכְבֹּדְתוּ מַעֲשֵׂוֹת דְרָקֶיךָ" שלא יהא מלבושך בשבת כמלבושך בחול, וכן פסק בשולחן ערוך (רסב סעיף ב) "ישתדל שיהיו לו בגדים נאים לשבת". על כן מצווה על כל אחד מישראל שייחד בגדים נאים, נקיים ומיוחדים לכבוד שבת. וכל המרבה לכבוד את השבת, הן בגופו, הן בבגדיו הן באכילתו הרי זה משובח. וכתבו הפוסקים [קיצור השלי"ה (שבת מב) כף החיים (נט) הלכ"ב רסב ה"י] שלפני שלובשם טוב שיאמר בפיו 'לכבוד שבת קודש'.

ועל פי דעת רבנו האר"י ז"ל טוב ונכון שיחליף את כל בגדיו לכבוד שבת כולל הבגדים הפנימיים [ויש שכתבו שבבגדים הפנימיים די בכך שמכובסים ונקיים]. וזה לשון הפלא יועץ [ערך לבישה]: "מי שידו משגת, מה טוב ומה נעים שיקיים דברי האר"י ז"ל שיהיו לו ארבעה בגדים לבנים, ושיהיה לו גם החלוק והמכנסים ונעלים אשר ברגליו, ואפלו הכובע ששוכב בו, מיחד לשבת בפני עצמו באפן שלא יערב חול בקדש כלל וכלל."

לגבי נעליים, יצחצחם היטב, שבוזה פנים חדשות באו לכאן. והמהדר לייחד נעליים מיוחדות לשבת תבוא עליו ברכה. [הזו"ע א, כ] **וטוב שיהיו לו אפילו בגדי שינה לשבת** [כ"י כה"ח (כה) בשם החסד לאלפים וכן בספרו פלא יועץ הני"ל וכן הוא בהלכ"ב שם] **ואם בגדיו התלכלכו בעצם יום השבת,** מכבוד השבת הוא להחליפם בבגדים אחרים מכובסים, שמסתבר של מכבוד השבת להראות נראה במשך כל יום השבת ולא רק בכניסתו (והוא דבר שכיח ומצוי כשמאכילים את הקטנים). [ילק"י שבת א-א רסב תטז]

זמן לבישת בגדי שבת: ילבש בגדי שבת לאחר שרחץ את גופו לכבוד שבת, וישתדל להסמיק את רחיצת גופו ולבישת בגדי שבת סמוך לכניסת שבת, כדי שיהיה ניכר הדבר שעושה כן לכבוד שבת, ואם אינו יכול יעשה כן קודם לכן. ויעשה כל מה שיכול להסמיק הרחיצה ולבישת בגדי לכניסת השבת. [ע"י הלכ"ב שם ה"כ]